LJUVENE

PJESMA KAMENOG AMORETA

O gospo draga,
iznad tvog praga
violu d'amore
sviram ja kàmen
grudi mi gore,
žarki taj plamen
večeri svake

ferale pali
da bi ti dali
od moje jake
ljubavi znamen,
od moje vrele
ljubavi senj;
cjelov mi daj,

pokaži denj,
otvori raj!
Kad bi se srele
usne nam, rakle,
kad bi me takle
u oka dva,
ončas bih ja

oživio: – dakle...!?

SERENADA NA STARI NAČIN

Leute moj mili, *hoću te moliti*
pozvòni ti malo za onu gospòju
kê ures gizdavi zatravi me svôga,
za onoga ptića cića koga noći
meni nije moći imat u pokòju.

Ah, sretni leute, zvòni, ja te molju,
za onu gospòju kâ u polju hodi
s plamom ljùvenime, sa stasom od trava,
kê gizdavi ures nî moć' rîti jes',
kû vîk vas užežen užežèno volju,
cjeć kê mlados mâ se u ognju skònčava,

kâ tanáčac vodi sa vílam pri vòdi
i ljuveno poje nada svè gospòje,
kâ pózorom svojim mene čini mrît
er tolìku sladost nje tijelo objavi,
da ne mogu rît, da pjanu mi e ìt
otkako me ljepos njê pózora strâvi.

Mili moj leute, srce òvoj ú te,
zazvòni gospòji kâ mi tač omili,
za nje tijelo mlado kô cvati u svili,
za prsi od cvitja, kâ pramom zlatnime
vrime od prólitja svrh mene vîk prospe,
s glasom ljuvenime od tîc i od slavic,

zazvòni u žice cjećа ove gospe,
za njê lijepo lice, za drágos grlice,
zà te zlâte vlâsi, za ljuvène časi,
da vîk òvi plami srce ne ùgasi!

PJESANCA LJUVENA

(*Gospara Šiška naslidujutji*)

Zovješe zora dan a slavno prólitje
van cvitje, zelen lîs, jakino jelen ja
uhitjen bîh od one cjeć kê mi nije sna,
jäk čemer bî mê ítje, pítje mê bî jäk pelen.

Mê pókoje izgubih gospòje ove cić,
hoteći da je moje njê lice i njê gizda,
bîh ù nje zlâte žice uhitjen jakno tić
cjeć ljuvezni kû ćutim: „Gòspoje, er si zvizda

kê ljùveni, ah, ures jur na dar meni jes',
cjeća tvê rajske dike kû pòju sad u víke,
daj boljezni joh sve mi i, bô, sve daj mi líke!“

GOSPARU ŠIŠMUNDU

(*Šegrtujući*)

Blaženi sekunad, blaženi momenat,
diklice, tebe kad viđu, argòmenat
Blaženi ònī tvoj, blaženi drač i ruža
i oni perivoj, blažena svaka skuža;
Blažene noći, dnî, u kê te sam agvànto,
đilj kî t' na líčcu ctî kijem se sam zamànto
Blažene bjèstime i tvâ karècanja
kâ htjaše jesti me, blažena brecanja,
Blaženi oni kazin intijeri, ona srjeća
u stvarima u drâzim, blažena ona svijeća,
Blaženi lùmin ònī, blaženi ònī plam
kì kroza me te goni, blaženi svaki dram,
Blaženi svaki pêd tebe, kî me skonsùmo,
blaženi ònī med đe sam se inkalùmo!

ALBA

„Jur pjeva tić
tòkā mi ić,

jur ševa poje,
jôh mȕkē moje“,

reče vlastelin mladi gospòđi.
„Ako si lud, ti onda pođi“,

reče mu gospa, „to pjeva slavic!
òstani, sve okréni nà vic!“

„Ne pjeva slavic, nego kokot“,
viknu njen muž i razbi lokot.

„Vi tamo“, reče plemiću, „stvâri
skupite i izиđite sad!“

„Izиđimo, rekli naši bi stari“,
reče mu na to vlastèlin mlad.

Jur pjeva tić,
jur ševa poje,

toka mi ić,
jôh muke moje!

SERENATA

Lauro, Lauro,
nijesam ja Mauro,
ma sam Ragùzeo,
ja te bi uzeo.

Izà tih làstarā
ukaži meni se,
zá me oženi se,
nemoj poć zà stara!

S njim ćeš jes' škànatē
kad impampàna te,
juhe pô krînce
vinca pô mînce.

Uzmi me, Lauro,
nijesam ja Mauro,
ma sam Ragùzeo,
ja te bi uzeo!